

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Naděždy Řehákové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. J.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. V.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2012, č. j. SO/P/336/2012/Kc/16 TP-ODV-3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2014, č. j. 30 A 17/2013-63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí Městského úřadu Lomnice nad Popelkou ze dne 8. 10. 2012, č. j. MULO1092/2012/14.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím městského úřadu byl zamítnut návrh žalobce (spoluvlastníka nemovitosti na adrese B. L. čp. 18) na zrušení údaje o místu trvalého

pobytu M. V. na uvedené adrese z toho důvodu, že nebyla splněna jedna z podmínek stanovených pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu dle ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“), spočívající v zániku užívacího práva k objektu nebo jeho vymezené části.

[3] Žalovaný ve svém odvolacím rozhodnutí považoval za nesporné, že pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu je splněna podmínka faktického neužívání nemovitosti na adrese B. L. čp. 18 M. V. Ztotožnil se nicméně s názorem správního orgánu 1. stupně ohledně nesplnění druhé podmínky vyžadující zánik užívacího práva k předmětnému objektu, neboť M. V. svědčí užívací právo k tomuto objektu na základě souhlasu druhého ze spoluvlastníků nemovitosti L. V. (matky M. V.).

[4] Žalovaný i krajský soud se zabývali otázkou, zda M. V. zaniklo užívací právo k objektu na adrese B. L. čp. 18, neboť žalobce v podané žalobě tvrdil, že M. V. bydlí se svými rodiči L. a L. V. v jejich rodinném domě v O. čp. 236. Tato situace byla stejná i před rokem 2009, kdy L. V. jako podílová spoluvlastnice 1/2 nemovitosti na adrese B. L. čp. 18 dala svůj souhlas se za evidováním trvalého pobytu M. V. na této adrese v B. L.. Žalobce namítal, že ke změně trvalého pobytu M. V. na adresu v B. L. došlo bez vědomí matky žalobce, v té době zákonné zástupkyně žalobce, který byl a je vlastníkem druhé 1/2 nemovitosti. Žalobce namítal, že žalovaný se neřídil právní úpravou spoluvlastnictví danou občanským zákoníkem a nezohlednil, že při přihlášení k trvalému pobytu M. V. nebyl udělen souhlas obou spoluvlastníků nemovitosti a došlo ke zneužití přihlášky k trvalému pobytu se záměrem ochránit majetek rodičů M. V. v O. před exekucí.

[5] Krajský soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že k přihlášení občana k trvalému pobytu je dostačující souhlas i jen některého ze spoluvlastníků za situace, kdy jsou spoluvlastníky nemovitosti rovným dílem. Vycházel z toho, že s institutem přihlášení k trvalému pobytu, byť z něho žádné nároky soukromoprávní povahy samy o sobě nevyplývají, je spojena řada důsledků jak pro osobu přihlašovatele, tak i pro vlastníky objektu, v němž je místo trvalého pobytu evidováno, a proto má přihlášení k trvalému pobytu charakter hospodaření se společnou věcí, k němuž patří i užívání nemovitosti.

[6] Krajský soud z právní úpravy hospodaření se společnou věcí dle § 139 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“) dovodil, že k užívání nemovitosti ve spoluvlastnictví je třeba přijetí rozhodnutí spoluvlastníků většinou počítanou podle velikosti podílů. Při rovnosti hlasů, nebo nedosáhne-li se většiny anebo dohody, rozhodne na návrh kteréhokoliv spoluvlastníka soud. To platí i při ohlášení změny místa trvalého pobytu, kdy přihlašovatel je povinen doložit oprávněnost užívání objektu. Proto souhlas pouze jednoho ze spoluvlastníků nemovitosti, udělený M. V. jako žadateli o zápis změny místa trvalého pobytu, nemohl k oprávněnosti užívání objektu postačit. Krajský soud proto dospěl k závěru, že jestliže M. V. užívací právo k předmětné nemovitosti nevzniklo, bylo povinností ohlašovny vyhovět návrhu žalobce a zrušit údaj o místu trvalého pobytu M. V. na adrese B. L. čp. 18.

II. Kasační stížnost a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Stěžovatel v podané kasační stížnosti namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a rozhodování soudu v rozporu s podklady řízení, což kvalifikoval jako kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[8] Stěžovatel nesprávné právní posouzení věci spatřuje ve výkladu pojmu „oprávněná osoba“ krajským soudem. S odkazem na citaci ust. § 10 odst. 6 písm. c) ve spojení s § 12 odst. 2 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, v nichž je tento pojem užít, stěžovatel nesouhlasil s názorem, že souhlas s přihlášením k trvalému pobytu oprávněnou osobou je hospodařením se společnou věcí. S odkazem na ust. § 139 odst. 2 občanského zákoníku a na komentář k občanskému zákoníku uvedl, že do hospodaření se společnou věcí lze zahrnout úkony, které se týkají zejména ekonomické stránky společné věci, k jejichž provedení však není z hlediska platnosti nezbytný souhlas všech spoluvlastníků. Takový souhlas není nezbytný právě u aktu přihlášení k trvalému pobytu, protože dle ust. § 10 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu ani k vlastníkovu nemovitosti. Stěžovatel je toho názoru, že zákon o evidenci obyvatel vymezuje, kdo je oprávněnou osobou, a pokud by měl zákonodárce v případě podílového spoluvlastnictví v úmyslu svěřit právo souhlasu pouze nadpoloviční většině spoluvlastníků objektu, nepochybně by takový požadavek jednoznačně v ust. § 10 odst. 6 písm. c) uvedeného zákona formuloval.

[9] Stěžovatel dále upozornil na negativní dopady v případě akceptace názoru krajského soudu do celorepublikové praxe přihlašování k trvalému pobytu. Uvedl, že všechna dosud provedená přihlášení k trvalému pobytu na základě souhlasu jen menšinového spoluvlastníka by byla v rozporu se zákonem, což by vedlo k narušení právní jistoty občanů a dalekosáhlému zásahu do stávajících práv takto přihlášených osob. Poukázal na to, že přihlášení k trvalému pobytu se provádí na adresu objektu, nikoliv do bytové jednotky na adrese objektu, a tedy je otázkou, jak by se řešila situace, kdy by k přihlášení k trvalému pobytu byl nezbytný souhlas nadpoloviční většiny spoluvlastníků objektu nebo společenství vlastníků. Závažný dopad uvedeného precedentu krajského soudu stěžovatel dovozoval u vztahů mezi manželi, kdy by jeden manžel jako menšinový spoluvlastník nemohl přihlásit k trvalému pobytu ani svou manželku či děti.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že výklad pojmu „oprávněná osoba“ zastávaný krajským soudem je mylný a v tomto směru zcela souhlasí s argumentací žalovaného a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu jako nezákonný zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by řízení před soudem bylo zmatečné, zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud v dané věci neshledal žádnou z uvedených vad, kterými je povinen se zabývat i bez návrhu.

[13] Vzhledem k předmětu řízení před krajským soudem, spočívajícím v posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného týkajícího se zrušení údaje o trvalém pobytu, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné shrnout dosavadní závěry vyplývající z jeho judikatury, přijaté k povaze institutu trvalého pobytu.

[14] Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích (např. ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 121/2012-47, ze dne 28. 7. 2011, č. j. 7 As 41/2011-255, dostupných na www.nssoud.cz) vycházel ze smyslu právní úpravy trvalého pobytu. Především uvedl, že místem trvalého pobytu se podle ustanovení § 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel rozumí adresa pobytu občana v České republice. Tuto adresu si občan sám zvolí, a to zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání. Občan může mít jen jedno místo trvalého pobytu, a to v objektu, který je označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem a který je určen pro bydlení, ubytování nebo individuální rekreaci. Zákon o evidenci obyvatel výslovně v § 10 odst. 2 stanoví, že z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu ani k vlastníku nemovitosti. Znamená to, že rozhodnutí ohlašovny nemá soukromoprávní důsledky a že se nikdo pouze na základě zaevidování, nezaevidování či zrušení údaje o místě trvalého pobytu nemůže domáhat vydání objektu bydlení, užívacího práva v něm či naopak jeho vyklizení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, č. j. 2 As 64/2005 – 108). Zdůrazňuje se tím evidenční charakter institutu trvalého pobytu. Rozšířený senát v této souvislosti dále dovodil, že součástí veřejného subjektivního práva na zvolení místa trvalého pobytu je také právo na to, aby na zvolené adrese místa trvalého pobytu nebyly evidovány osoby, které pro to nesplňují nebo přestaly splňovat zákonné podmínky.

[15] V projednávané věci je předmětem sporu splnění podmínek pro zrušení údaje o místě trvalého pobytu M. V. (osoby zúčastněné na řízení) zakotvených v § 12 zákona o evidenci obyvatel. Ve věci nebylo sporné, že M. V. na předmětné adrese B. L. čp. 18, nebydlí, nemá tam rodinu, rodiče, byt ani zaměstnání. Nemovitost fakticky neužívá a ani v minulosti neužíval. Jedná se o rodinný dům v podílovém spoluvlastnictví žalobce a L. V. (matka M. V. a babička žalobce). Tyto skutečnosti vyplývají z protokolu o ústním jednání ze dne 25. 9. 2012, při němž M. V. uvedl, že v uvedeném domě nikdy nebydlel a od r. 2008 tam ani nepobývá z důvodu rodinných sporů. V domě je však přihlášen k trvalému pobytu od 6. 8. 2009 kvůli exekučním řízením, neboť jimi nechtěl ohrožovat své rodiče (L. V. a L. V.), kteří bydlí v domě v O., kde měl do té doby hlášen pobyt i on. K dotazům správního orgánu na důvod, pro který tedy trvá na zachování trvalého pobytu na adrese v B. L. čp. 18, M. V. uvedl, že tak činí z principu, u svých rodičů nebydlí, má pronajatý jiný byt v T., ale exekutoři o tomto bytě vědí. Proto se nechce k trvalému pobytu v T. přihlásit, k rodičům do O. dochází každý den.

[16] Trvalý pobyt M. V. byl ohlašovnou zapsán na základě souhlasu L. V., která před zaměstnancem ohlašovny potvrdila na přihlašovacím tiskopisu souhlas s přihlášením k trvalému pobytu. Výslovně zde uvedla: "Souhlasím s přihlášením TP" a připojila svůj podpis.

[17] Podmínky pro zrušení údaje o místě trvalého pobytu upravuje ustanovení § 12 zákona o evidenci obyvatel. V daném případě bylo postupováno podle písm. c) tohoto ustanovení, podle kterého ohlašovna rozhodne na návrh vlastníka objektu (nebo jeho vymezené části nebo na návrh oprávněné osoby uvedené § 10 odst. 6 písm. c/ téhož zákona) *o zrušení údaje o místě trvalého pobytu, zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo vymezené části objektu, jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana a neužívá-li občan tento objekt nebo jeho vymezenou část. Z uvedeného vyplývá, že pro zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel je nutný návrh oprávněné osoby obsahující tvrzení a prokázání zániku užívacího práva osoby, jejíž údaj o místě trvalého pobytu má být zrušen (dále též "odhlašovaná osoba"), k příslušnému objektu, a současně splnění podmínky neužívání tohoto objektu touto osobou.*

[18] V projednávané věci bylo nesporné, že M. V. objekt neužívá. Krajský soud se tedy zabýval pouze otázkou splnění první podmínky – zániku užívacího práva M. V. k předmětnému domu. Z takto vymezeného rozsahu sporu vycházel i Nejvyšší správní soud při přezkumu závěrů krajského soudu.

[19] Nejvyšší správní soud shodně jako krajský soud vycházel z logické premisy, že je-li podmínkou pro zrušení údaje o místě trvalého pobytu zánik užívacího práva odhlašovaného k objektu nebo jeho vymezené části, lze tuto skutečnost prokázat i tím, že odhlašované osobě toto právo nikdy nesvědčilo.

[20] Krajský soud dospěl dle Nejvyššího správního soudu ke správnému závěru, že M. V. užívací právo v rodinném domě v B. L. nikdy nevzniklo. Nejvyšší správní soud se však neztotožnil s úvahou, že k oprávněnému přihlášení k trvalému pobytu nemohlo dojít pouze na základě souhlasu jednoho ze spoluvlastníků nemovitosti. Podle krajského soudu má institut přihlášení k trvalému pobytu charakter hospodaření se společnou věcí, přestože z něho žádné nároky soukromoprávní povahy samy o sobě nevyplynávají. Nejvyšší správní soud nastíněný závěr nepovažuje za správný, zejména však v projednávané věci neshledal otázku užívacího práva k nemovitosti a tedy hospodaření se společnou věcí jako relevantní.

[21] Zákon o evidenci obyvatel v § 10 odst. 6 písm. c) upravuje několik možností prokázání oprávněnosti žádosti o zápis trvalého pobytu. Žadatel je povinen ohlašovně doložit:

- vlastnictví bytu nebo domu, nebo
- oprávněnost užívání bytu, nebo
- úředně ověřené písemné potvrzení oprávněné osoby o souhlasu s ohlášením změny místa trvalého pobytu; takové potvrzení se nevyžaduje v případě, že oprávněná osoba potvrdí souhlas na přihlašovacím tiskopisu k trvalému pobytu před zaměstnancem ohlašovny.

Z uvedeného je zřejmé, že v prvních dvou případech je trvalý pobyt žadatele zapsán na základě prokázání užívacího práva k nemovitosti nebo její části (bytu), ve třetím případě ohlašovna zapíše trvalý pobyt žadatele bez souvislosti s právem na užívání objektu, tedy, aniž by žadateli užívací právo k nemovitosti (či její části) na dané adrese svědčilo. Podkladem pro zápis trvalého pobytu v takovém případě není osvědčení práva užívat nemovitost, ale pouze prohlášení oprávněné osoby o souhlasu se zápisem trvalého pobytu. Jak je výslovně uvedeno v § 10 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel, *z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu uvedenému v odstavci 1 ani k vlastníkově nemovitosti.*

[22] Trvalý pobyt M. V. byl zapsán na základě písemného potvrzení souhlasu L. V. jakožto oprávněné osoby s ohlášením místa trvalého pobytu (viz bod 16), nebyl tedy vázán na užívací právo k domu. Při jeho zrušení proto nebylo nutné ze strany ohlašovatele prokazovat zánik užívacího práva k nemovitosti, neboť předtím nevzniklo, resp. ohlašovně nebylo prokazováno při zapsání trvalého pobytu a žádný z účastníků řízení jeho existenci netvrdil. M. V. není vlastníkem ani spoluvlastníkem domu na adrese B. L. čp. 18, k tomuto domu nemá ani právo odpovídající věcnému břemeni a ze spisu nevyplývá a ani nikdo netvrdil, že má právo nájmu na základě smluvního vztahu se spoluvlastníky domu. M. V. tedy nesvědčí originární (neodvozený) užívací titul k předmětnému objektu, nebyl zjištěn ani užívací titul odvozený, odvislý od příslušnosti ke společné domácnosti.

[23] Skutečnost, že M. V. nevzniklo právo užívání k předmětnému objektu tedy nelze dovozovat z toho, že mu jako žadateli o zápis změny místa trvalého pobytu nemohl k oprávněnosti užívání objektu postačovat souhlas pouze jednoho ze spoluvlastníků, nýbrž na základě důvodu zápisu trvalého pobytu, který od počátku nebyl spojen s užívacím právem k předmětnému objektu.

[24] Je-li údaj o trvalém pobytu přihlášené osoby zapsán dle § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel na základě souhlasu oprávněné osoby s ohlášením změny místa trvalého pobytu a nikoliv na základě vlastnického či užívacího práva k bytu či domu na přihlašované adrese, a pokud není zřejmé, že by vlastnické či užívací právo přihlášené osoby k objektu vzniklo následně, pak ke zrušení tohoto údaje stačí dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel pouze prokázat, že přihlášená osoba objekt (či jeho vymezenou část) neužívá. Podmínka zániku užívacího práva občana k objektu (nebo jeho vymezené části), jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana, je v takovém případě splněna ze své podstaty vždy, neboť zápis údaje o trvalém pobytu nebyl spojen s prokázáním vzniku užívacího práva a není-li prokázán opak, má se za to, že nevzniklo.

[25] Zapsání i zrušení údaje o trvalém pobytu může navrhnout vlastník objektu nebo jakákoliv oprávněná osoba uvedená § 10 odst. 6 písm. c) téhož zákona. Za vlastníka objektu ve smyslu uvedeného ustanovení je nutno považovat každého spoluvlastníka. Jak je uvedeno výše, Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem, dle něhož by úkony související se zápisem či zrušením trvalého pobytu bylo možno hodnotit jako součást hospodaření se společnou věcí. Vyplývá to zejména z výslovné deklarace ustanovení § 10 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel, dle něhož z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu ani k vlastníkově nemovitosti. Tomuto výkladu

odpovídá i široké vymezení okruhu oprávněných osob v § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel. Oprávněnými osobami jsou podle tohoto ustanovení i všichni nájemníci a další osoby, kterým svědčí z jakéhokoliv titulu právo užívat objekt či jeho vymezenou část. Zákon o evidenci obyvatel zjevně nepodmínil podání návrhu těmito osobami souhlasem vlastníků nemovitosti, a to právě z důvodu evidenčního charakteru institutu trvalého pobytu.

[26] Pokud byl údaj o trvalém pobytu občana zapsán pouze na základě souhlasu oprávněné osoby, bez návaznosti na užívací právo k objektu, je nutno respektovat právo jiné oprávněné osoby navrhnout jeho zrušení. Tento závěr odpovídá usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, č. j. 2 As 64/2005-108, který dovedl, že součástí veřejného subjektivního práva na zvolení místa trvalého pobytu je také právo na to, aby na zvolené adrese místa trvalého pobytu nebyly evidovány osoby, které pro to nesplňují nebo přestaly splňovat zákonné podmínky.

[27] Nejvyšší správní soud tak dospěl, byť na základě jiných důvodů, ke shodnému právnímu závěru jako krajský soud, že M. V. užívací právo k objektu v místě jeho přihlášení k trvalému pobytu nikdy nevzniklo a podmínky stanovené § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel pro zrušení údaje o místě trvalého pobytu M. V. byly v daném případě splněny. M. V. nesvědčilo právo užívání (právní stav) a nebylo sporu o tom, že dům či jeho část neužívá (faktický stav). Ohlašovna byla dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel povinna na základě návrhu žalobce údaj o trvalém pobytu zrušit.

[28] Stěžovatel své námitky uplatnil proti výkladu pojmu "oprávněná osoba", který podle jeho názoru přijal krajský soud. Je však nutno konstatovat, že krajský soud se rozbořem tohoto pojmu v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval, jeho argumentace se týkala nutnosti souhlasu případných dalších oprávněných osob (spoluvlastníků objektu) s návrhem na zápis údaje o trvalém pobytu. Stěžovatel kasační stížností napadl závěr krajského soudu, dle něhož ohlašovna byla povinna vyhovět návrhu žalobce na zrušení údaje o místě trvalého pobytu M. V., neboť jmenovanému nevzniklo na přihlašované adrese užívací právo. Přestože se Nejvyšší správní soud s některými názory uvedenými v kasační stížnosti v podstatě ztotožnil a odůvodnění krajského soudu zčásti korigoval, konečný závěr krajského soudu a tedy i výrok rozhodnutí při kasačním přezkumu obstál a z tohoto hlediska nelze kasační stížnost označit za důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[30] Ve výrocích o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, ostatně náklady řízení ani neúčtoval. Osoba zúčastněná na řízení nemá dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu

nákladů řízení, neboť jí nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu